

שנתרבתה אף הבוגרת הזו מהמרקא, נאמר גם שהבעל המוציא שם רע על בוגרת שזינתה בימי נעוריה, **מיילקא נמי לילקי **הבעל, ומאה פלע נמי לישלטן!****

ולא ביאר לו רבוי אילעא טumo של דבר. אלא אמר ליה רבוי אילעא לרבי חנניה: **רחמנא ניצלן יצילנו מהאי דעתא!**

וכיחד ממן טומו של דבר, מפני שהוא תלוי בהבנת הלב, כدمפרש לקמן.

אמר ליה רבוי חנניה: **אדראבָּהּ רַחֲמָנָא נִצְלָן** מעדתא דידך! שהרי אין טעם לדברין.

וְשִׁיעָמָא מָאֵי? מהו אכן הטעם בדברי רבוי אילעא?

אמר רבוי יצחק בר אבין, ואיתימה רבוי יצחק בר אבא: זו, הנערה, אם אמרת היה ואילו זה, הבעל, עיקמת שפטיו גרמו זו.

ומבראת הגمراה: זו, הנערה, אם אמרת היה הדבר שזינתה, הרי מעשיה גרמו לה, דהינו, החטא הייתה במעשהה שלה, ובשהיא זנא, הרי בהיותה גערה היא זנא, ולכן דין דינה בסקללה, כדי נערה המאורסה.

ואילו זה, הבעל, אם נמצא שישיקר, הרי

הגדול להביא פר כמו שהיה חיובו אליו חטא עכשו, מי שמעת ליה לרבי שמעון שהוא סובר כך? (60)

ובהכרה שאינו סובר כך, כי הרי אם הוא סובר בן, תיקשי, ליתוי הנשיה והכהן הגדל שחתאו לפניו שנחמננו, ונחמננו, קרבען כי, כדי החיוב דהשתאות: הכהן הגדל ה"מושוח" בשמנ המשחה יביא פר, ונשיה יביא שעיר! ולמה אמר רבוי שמעון שפטורין לממרי?

ומתרצין: יכול הוא לרבי שמעון כברירתא זו, אלא שלדעתו יש לתקנה. וכמו שהאמיר ליה רבוי יוחנן לתנא לשנה לפניו את אותה הברירתא לשנה שללא, שיש לתקנה, שאין לגרוס בה אם באו עדים בבית אביה תידון בחנק, אלא תנוי: **תידון בסקללה.**

ושמא תאמר: ואמאי תידון בסקללה? הרי **"גערה המאורסה"** אמר רחמנא, וזה, בוגרת חייא?

תשובהך: אמר רב אילעא: אמר קרא: "והווציאו את הנערה", ומהזה שלא כתוב "והווציאו", משמע, אף הנערה שהיתה בבר, אף שעתה אינה נערה אלא בוגרת, בכל זאת יש להווציאה לסקילה. (61)

אמר ליה רבוי חנניה לרבי אילעא: אי חבי,

ולא דמי לקרבן, דהთם, כיוון שלא ידע איזה קרבן הוא צריך להביא, לא שייך לומר שיביא קרבן קטן שביהם, שאף אם יביא גדול שביהם לא יתכפר — אם הוא מחוויב קטן, ונמצא שהוא מביא חולין לעזרה! ולכן הוא פטור. 61. ומהכא שמעין, דכל היכא דאישתני גופא — לא אישתני קטלא, דבתר מעיקרא אוליגן. תוס.

60. תמה ושב"א [בתוס], הא מכל מקום מיתי שפיר מדר"ש דתידון בחנק לכל הפתחות, שכן שעת החטא מיחייבא בסקללה, ובבגירות מיחייבא חנק, הרי צריך להיות דינה כנהנקין שנתערבו בסקלין [דהינו, מי שנידונו למיתת חנק, שנתערבו בניידון לסקילה], דין הוא דnidonin כוון בחנק, כיוון שאינו יכול לקיים בהם מצות סקללה!